

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/118/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216211450
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1216211450.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a JUDr. Martina Murgaša, v právnej veci žalobcu: Dopravný podnik Bratislava, a. s., Olejkárska 1, Bratislava, zast. advokátom JUDr. Vladimírom Kánom, Nám. M. Benku č. 9-C1, Bratislava proti žalovanému: A. A., E.. XX.XX.XXXX, I. Z. XX, I., o zaplatenie 70,70 eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II z 28. októbra 2016, č. k. 21C/115/2016- 14, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti trov konania z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na nové konanie a rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 70,70 eur a nahradiť mu trovy konania 16,50 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal náhradu trov konania 16,50 eur a nepriznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalovaný dňa 19.08.2015 cestoval v prostriedku MHD na linke č. 65 a pri kontrole sa nepreukázal platným cestovným lístkom. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil záver, že žaloba je dôvodná a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť dlžné cestovné 0,70 eur a prirážku v zmysle § 17 ods. 2 zák. č. 56/2012 Z.z. o cestnej doprave vo výške 100 - násobku cestovného, čo predstavuje 70,- eur. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že náhradu trov konania znížil v zmysle § 257 C.s.p. na sumu 16,50 eur, ktorá predstavuje poplatok za žalobu zaplatený žalobcom.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a napadol ním výrok o trovách konania, resp. výrok, ktorým mu súd prvej inštancie nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o primeranom znížení trov konania a neodôvodnene priznal trovy konania vo výške odlišnej od trov konania uplatňovaných žalobcom v návrhu na začatie konania vo veci samej. Ustanovenie § 257 C.s.p. umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa účastníkom, ktorí by inak mali právo na náhradu trov konania, túto náhradu úplne alebo sčasti nepriznal. Záver súdu o tom, že ide o výnimočný prípad, a že sú vo veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností a zo starostlivého posúdenia všetkých rozhodných hľadísk. Je nepochybné, že predmetnú vec je možné považovať za drobný spor, pričom neprimeranosť trov konania v takýchto sporoch voči pohľadávke je potrebné v jednotlivých prípadoch posudzovať individuálne; zároveň žalobca poukázal na ustálenú súdnu prax v obdobných prípadoch s totožným skutkovým stavom, v zmysle ktorej aj v konaní, predmetom ktorého je drobný spor, musí súd vždy postupovať dôsledne podľa vyššie uvedených zásad, pretože ani v takýchto konaniach sa nezmenila rovnosť účastníkov konania a ústavné právo každého domáhať sa ochrany na súde a právo účastníka na spravodlivý súdny proces, a preto nemožno nepriznať, resp. znížiť trovy konania len preto, že ide o drobný spor, ale s poukazom na ustanovenie § 257 C.s.p., keďže takýmto postupom, ktorým súd náležite neodôvodní svoje rozhodnutie, resp. absentujú

také argumenty, ktoré by mali pre rozhodnutie relevantný význam, nepochybne odníma účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potom porušením práva na spravodlivé súdne konanie (II. ÚS 6/2003, III. ÚS 119/2003, III. ÚS 74/2008). Žalobca má za to, že niekoľkonásobne vyššiu sumu je potrebné v zmysle logického výkladu chápať minimálne dvojnásobne vyššiu sumu ako je výška samotnej istiny, čo v tejto prejednávanej veci nie je. Nakoľko uplatňované trovy konania neprekračujú niekoľkonásobne výšku istiny a okrem súdneho poplatku predstavujú odmenu za právnu službu za minimálny počet úkonov, za ktoré je stanovená minimálna sadzba, súd prvej inštancie nesprávne pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval § 257 C.s.p.. Prvoinštančný súd mal o trovách konania rozhodnúť podľa § 255 ods. 1 C.s.p., ktorý vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok konania a priznať žalobcovi ako úspešnému účastníkovi náhradu všetkých účelne uplatnených trov konania. Žalobca v odvolaní poukázal aj na skutočnosť, že zaplatenie súdneho poplatku je obligatórnou povinnosťou žalobcu, a preto nemožno znižovať trovy právneho zastúpenia bez prihliadnutia na výšku súdneho poplatku. Ďalej žalobca v odvolaní poukázal na to, že právo účastníka konania na zastupovanie advokátom nie je obmedzené ani v tzv. drobných sporoch a žalobca, ktorý bol v drobnom spore zastúpený advokátom, má ako úspešný účastník právo aj na náhradu trov právneho zastúpenia. Rozsah zníženia náhrady trov konania z tohto hľadiska odporuje dobrým mravom a účelu zákona.

4. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie treba v napadnutej časti zrušiť.

5. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 C.s.p., o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 239 ods. 1 C.s.p. proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie (§ 248 C.s.p.).

Podľa § 357 písm. m) C.s.p., odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania.

6. Predovšetkým súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil novou právnou úpravou rozhodovania o trovách konania zavedenou zák. č. 160/2015 Z.z. (C.s.p.) s účinnosťou od 01.07.2016, keď v napadnutom rozsudku nerozhodoval iba o nároku na náhradu trov, ale aj o ich výške. Súd prvej inštancie podľa novej právnej úpravy v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí rozhoduje iba o nároku na náhradu trov konania. V praxi uvedené znamená, že súd jedným výrokom v rozsudku vo veci samej buď prizná alebo neprizná (úspešnej) strane sporu nárok na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 C.s.p.). Takéto rozhodnutie môže byť potom predmetom odvolacieho prieskumu podľa § 357 písm. m) C.s.p.. Až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania (za predpokladu, že takýto nárok na náhradu trov konania bol sporovej strane priznaný) v ďalšom rozhodne súd prvej inštancie, a to samostatným uznesením, o výške tejto náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Takéto rozhodnutie vydáva súdny úradník ako samostatné uznesenie, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, ale iba sťažnosť, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie (§ 239 ods. 1 C.s.p.). Je tak zrejmé, že samostatné uznesenie o výške náhrady trov konania v prípade podania sťažnosti voči nemu sa nepredkladá odvolaciemu súdu (nie je tam prípustné odvolanie), ale o nej rozhoduje súd prvej inštancie.

7. V danej veci súd prvej inštancie napadnutým výrokom v podstate rozhodoval o trovách konania ako za účinnosti O.s.p. (teda rozhodoval nielen o nároku, ale aj o výške náhrady trov), iba s obmenou zákonných ustanovení za ustanovenia C.s.p.. Navyše si neuvedomil, že žalobcovi priznal v podstate dva krát trovy konania vo výške 16,50 eur za zaplatený súdny poplatok (prvý krát vo výroku o zaplatení istiny 70,70 eur s patričnou lehotou 3 dni, druhý krát samostatným výrokom s patričnou lehotou 15 dni). Súčasne, pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia, rozhodnutie o nich oddelil od ostatných trov konania a tieto nepriznal s poukazom na § 257 C.s.p. a s poukazom, že v danej veci išlo o drobný spor. K tomuto odvolací súd uvádza, že ust. § 257 C.s.p. umožňuje súdu výnimočne nepriznať (teda nie znížiť) náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (teda nie z dôvodu, že sa jedná o drobný spor). Ak súd prvej inštancie mal za to, že je v danej veci potrebné aplikovať ust. § 257 C.s.p. nemohol žalobcovi časť trov konania priznať a časť nepriznať, nakoľko cit. ustanovenie umožňuje súdu náhradu trov konania (bez ohľadu na to, či ide o trovy právneho zastúpenia alebo iné trovy) iba nepriznať. Ak súd hodlal žalobcovi priznať trovy konania iba vo výške zaplateného súdneho poplatku, nemohol postupovať podľa

§ 257 C.s.p., ale podľa § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že nepriznanie trov právneho zastúpenia by musel odôvodňovať neúčelnosťou ich vynaloženia. V tomto smere však odvolací súd poukazuje na to, že min. úkony právnej pomoci - príprava a prevzatie veci a podanie žaloby sú úkonmi účelne vynaloženými, keďže každá strana sporu má právo nechať sa právne zastúpiť advokátom.

8. Z týchto dôvodov odvolací súd zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie vo všetkých jeho výrokoch o trovách konania a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu vec v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V ňom bude súd prvej inštancie musieť rozhodnúť samostatne najprv o nároku na náhradu trov konania žalobcu, proti rozhodnutiu ktorému bude prípustné odvolanie (§ 357 písm. m) C.s.p.) a to tak, že tento nárok na náhradu trov konania žalobcovi buď prizná (§ 255 ods. 1 C.s.p.) alebo neprizná (§ 257 C.s.p.). Až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania, bude následne samostatným rozhodnutím súdny úradník rozhodovať o ich výške (kde môže zohľadňovať ich účelnosť vynaloženia) proti rozhodnutiu ktorému bude prípustná sťažnosť (nie odvolanie), o ktorej bude opätovne rozhodovať súd prvej inštancie; v prípade, že nárok na ich náhradu žalobcovi neprizná, v prípade podaného odvolania vec predloží na rozhodnutie nadriadenému (odvolaciemu) súdu. Takéto rozhodnutie však musí byť z pohľadu existencie dôvodov osobitného zreteľa odôvodnené tak, aby bolo preskúmateľné. Vzhľadom na celkovú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania (viď vyššie), musel odvolací súd zrušiť i ten výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi trovy konania vo výške 16,50 eur titulom zaplateného súdneho poplatku, hoci išlo o výrok vydaný v prospech žalobcu (odvolateľa). Navyše tieto trovy (ako už bolo uvedené) boli žalobcovi v napadnutom rozhodnutí priznané dvakrát.

9. V novom rozhodnutí o veci súd prvej inštancie rozhodne o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

10. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).